

svarlighed i en Minister, som vi kjende, en Minister, vi forhandle med, en Minister, der viser sig villig til at forhandle med os, ham skal der gives Leilighed til at anvende alle de Midler, der behøves for at skaffe ham Sikkerhed for, at han kan føre sin Ansvarlighed igjennem, og forresten overlade vi til ham selv, hvorledes han vil skaffe sig denne Sikkerhed, og hvilke Forvaltningsmidler han vil anvende, det bliver hans Sag. Han kan anvende de nuværende, han kan skabe sig nye, han kan tildeels anvende de nuværende og tildeels skabe sig nye, men vi give ham Midlerne til at kunne forvalte vort Finantsvæsen i Overensstemmelse, ikke alene med Lovens strenge Bogstav, men ogsaa med den hele Udvikling, hvorigjennem dette Lovbogsstav er kommet frem. En saadan Ordning har og bør have en betydelig Indvirkning, og den troer jeg er naaet ved det Forslag, jeg har stillet, der falder sammen med Mindretallets, forsaavidt som det ikke gaaer ud paa at tvinge den nuværende Finantsminister for Monarchiet til tillige at være vor, men kun paa at forstaae os en ansvarlig Minister, og med Fleertallets, forsaavidt det ikke absolut gaaer ud paa til en given Tid at have en ganske fastslaaet Finantsforvaltning, men kun paa at skaffe os Sikkerhed for en hensigtsmæssig Finantsforvaltning, overensstemmende med vore Ønsker og Anskuelser; det fyldestgjør saaledes begge Retninger. Det nægter det Rigtige i at svække vor særlige Forsætning med Hensyn til den finantstels Administration, for at give Fællesskabet en større Magt end den, der ligger i dens nuværende Forsætning, og det modarbejder den Evang, der ligger i Fleertallets Forslag, til strax at udfondre de Midler, som maaskee kunne faae en nyttigere og heldigere Anvendelse for alle Parter, naar de forblive i Fællesskabet.

Indenrigsministeren: Da den indtraadte Afbrydelse af Mødet igaar vel kan have bevirket, at man har tabt de korte Bemærkninger af Minde, jeg da fremsatte, skal jeg tillade mig idag at gjentage Hovedindholdet og tillige søge at oplyse den virkelige Stilling, som den nu er, især i Anledning af det sidste Foredrag, som jeg troer i et vist Punkt ikke

skildrede den rigtigt. Der er, som den ærede Rigsdagsmand yttrede, en ansvarlig Minister for Kongerigets særlige finantstels Anliggender, det er Indenrigsministeren, det er for Dieblisset mig, som her staaer, og jeg er ogsaa ansvarlig for, at Anvisningen og Bogholderiet for Kongerigets særlige Indtægter og Udgifter i det Hele gaaer saaledes, at Kongeriget ikke lider Brøst eller Skade i finantstels Henseende; det er min Sag, at jeg har anseet mig beskyttet ved den Anvisningsmaade og det Bogholderi, der nu føres for Kongerigets særlige finantstels Anliggender under Statsbogholderiet. Dette Ansvar er altsaa tilstedes, det er ikke noget illusoriskt, men et virkeligt Ansvar. Derimod er det ganske sandt, at jeg har sagt, at jeg ikke i dette Finantsaar kan være ansvarlig for Kassebeholdningens Frugtbarhedsrelse, thi det Forhold ligger i Dieblisset under Monarchiets Finantsministers Administration. Spørgsmaalet, om han af Rigsdagen kunde kaldes til Ansvar for sin Benyttelse af Kongerigets Beholdning, vil jeg ikke gaae ind paa; men jeg kan ikke kaldes til Ansvar derfor, thi jeg har ingen Raadighed derover. Dette blev omtalt i Finantsudvalget, medens jeg deltog i Conferencerne om Finantsloven for næste Aar; og Udvalgets Medlemmer bleve enige om, at de vilde indkomme med et Lovforslag, som gik ud paa, at Kongerigets Kassebeholdning blev undergivet en for Rigsdagen ansvarlig Minister. Det er det, der nu indeholdes i Mindretallets Forslag, som gaaer ud paa, at en for Rigsdagen ansvarlig Minister har at frugtbargjøre Kongerigets Kassebeholdning, og det indeholder altsaa Alt, hvad der fra Thingets Side behøves for at forsøge gennem et Lovforslag at komme til en Ordning. Jeg havde vel, som jeg sagde igaar, anseet det hensigtsmæssigere, at Rigsdagen havde afventet den Ordning, som maatte blive fremkaldt, naar den hele samlede Kassebeholdning frembyder sig for Monarchiets Repræsentation, som en meget stor og vigtig finantstels Gjenstand, og hvor det maatte være Regjeringens Pligt, navnlig Monarchiets Finantsministers, som har erkendt, at Kongeriget burde have en passende Rente af sin Kassebeholdning, at foreslaae en saadan